

Μάθημα 4ο

Προσφωνήσεις και χαιρετισμοί

Τα παιδιά έτρεξαν στην Εκκλησία. Μόλις έφτασαν στα σκαλιά, κατέβασαν ταχύτητα, έβαλαν «πρώτη». Έτσι πρόλαβε και η κακομοίρα η Λυδία να τους προλάβει λαχανιασμένη.

Πρόλαβε να δει και το θαύμα. Ανεβαίνοντας τα σκαλιά, λες και μεταμορφώνονταν. Σοβαρεύτηκαν, έσιαξαν τα ρούχα τους και προσπάθησαν να χτενιστούν, περνώντας τα δάχτυλα μέσα στα μαλλιά τους και πατώντας τα τσουλούφια που ήξεραν ότι συνήθως πετούσαν. Τέλος, έκαναν τον σταυρό τους και μπήκαν ήσυχα.

Η Λυδία έκανε και αυτή τον σταυρό της και τους ακολούθησε εντυπωσιασμένη. Θα το θυμόταν πάντοτε! Πώς μεταμορφώθηκαν έτσι καλέ;

- Αυτό να το θυμάμαι, σκέφτηκε. Στην Εκκλησία δεν μπαίνουμε με γέλια και φωνές και προσέχουμε την εμφάνισή μας. Δεν είναι ανάγκη να ρωτήσω, το κατάλαβα.

Μπήκαν στον πρόναο και είδε τα ξαδέλφια της να κάνουν τον σταυρό τους και

να ασπάζονται τις εικόνες.

- Να θυμηθώ να τους ρωτήσω γιατί τα κάνουμε όλα αυτά, σκέφτηκε.
- Καλώς τα παιδιά, άκουσε τη φωνή του θείου Ιγνατίου, που βγήκε από τον κυρίως Ναό να τους προϋπαντήσει.
- Την ευχή σας, πάτερ, μουρμούρισαν τα παιδιά και του φίλησαν το χέρι.
- Του Κυρίου μας, είπε ο πατήρ Ιγνάτιος και τους χάιδεψε το κεφάλι.

Η Λι έμεινε να κοιτά σαν χαζή. Γιατί τον είπανε πατέρα; Αφού είναι θεός τους. Μήπως δεν άκουσε καλά; Μήπως δεν καταλάβαινε καλά τα ελληνικά;

- Καλησπέρα θείε, είπε και αυτή διστακτικά και έσκυψε να του φιλήσει το χέρι. Ο πατήρ Ιγνάτιος την άφησε να το κάνει, αλλά είδε στα μάτια της και στην έκφραση του προσώπου της την απορία της. Για να μην την ξεχωρίσει, όμως, από τα άλλα παιδιά και την κάνει να αισθανθεί άσχημα, λέει και στα τρία:
- Ας καθήσουμε λίγο να σας εξηγήσω μερικά πράγματα, παιδιά.

- Εκτός από θείος σας είμαι και Ιερέας. Ως Ιερέα, ο Χριστός με έχει ορίσει ποιμένα, οδηγό και προστάτη του ποιμνίου μου, των ανθρώπων που κατοικούν στην ενορία μας, αλλά και καθενός που θα έρθει να λειτουργηθεί ή να πάρει την ευχή μου. Για τους πιστούς είμαι πατέρας και γι' αυτό με αποκαλούν «Πάτερ». Ακούστε για να μην μπερδεύεστε: Όλοι οι ορθόδοξοι χριστιανοί χωρίζονται σε λαϊκούς, Ιερείς και Μοναχούς. Οι Ιερείς μπορεί να είναι άγαμοι ή έγγαμοι. Οι άγαμοι ονομάζονται Ιερομόναχοι (είναι, δηλαδή, Ιερείς και Μοναχοί). Οι έγγαμοι είναι Ιερείς, όπως εγώ που έχω παντρευτεί και έχω οικογένεια. «Πάτερ» αποκαλούμε όλους τους Ιερείς και τούς Μοναχούς. Τις Μοναχές τις αποκαλούμε «αδελφή».

- Ουφ, έτσι τα κατάλαβα, σκέφτηκε ανακουφισμένη η Λυδία.

- Εγώ λέω να βγούμε έξω και να κάνουμε ότι μπαίνουμε για πρώτη φορά σε Εκκλησία, για να τα πάρουμε όλα από την αρχή, είπε η Κωνσταντίνα, που κατάλαβε κι αυτή τις δυσκολίες της ξαδελφούλας της.